

תת"ע 1388/03/16 - מאיר מולה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 1388-03-16 מדינת ישראל נ' מאיר מולה מולה

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	מאיר מולה מולה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול גזר דין שניתן ביום 13.3.16 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של נהיגה ברכב מסחרי שמשקלו הכולל המותר עולה על 10,000 ק"ג, בכביש שיש בו שני נתיבים או יותר, באותו כיוון נסיעה, וכניסה לצומת שלא מהנתיב הימני ביותר, בניגוד לתקנה 36(ה) לתקנות התעבורה ונגזר עליו קנס בסך 600 ₪.

טיעוני הצדדים

לטענת המבקש, הוא לא התייצב לדיון מכיוון שמקום מגוריו בארה"ב, ולכן לא ידע על מועד הדיון. לדבריו, בתאריך שנשלחה אליו ההזמנה לדיון שהיה בחו"ל.

לבקשה צורפו פלט כניסות ויציאות מביקורת גבולות ותצהיר המבקש.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהמבקש הוזמן כדיון בעניינו לכתובת אותה רשם הוא עצמו בבקשתו להישפט, אך לא התייצב. משלא דאג המבקש לאיסוף דבר הדואר מהכתובת אותה ציין בעצמו, אין לו אלא להלין על עצמו.

לתגובה צורף העתק מאישור המסירה והעתק מהבקשה להישפט, אותה הגיש המבקש ביום 12.3.15.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר

מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

לטענת המבקש, הסיבה לאי התייצבותו לדין נובעת מכך שלא קיבל הזמנה לדין. אולם, מעיון באישור המסירה (ת/1), עולה כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש "שקד 37/16, תל אביב-יפו" - אותה הכתובת שציין המבקש בטופס בקשה להישפט אשר מולא על ידו ונחתם על ידו בתאריך 12.3.15, וכי דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש", כך שבהתאם לתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי מתקיימת "חזקת המסירה", ועל המבקש הנטל להפריכה. בענייננו, המבקש לא הוכיח כי לא קיבל את הדו"ח מסיבות שאינן תלויות בו, ולפיכך החזקה לא נסתרה. מעיון במסמכים אותם צירף המבקש, נראה כי הסיבה בעטיה לא נדרש דבר הדואר הינה שהותו של המבקש בחו"ל. אולם, המבקש ידע אודות הדו"ח ואף הגיש בקשה להישפט, מכאן שאין בכך כדי להוות נסיבה מיוחדת לביטול פסק הדין. על המבקש היה לדאוג שמורשה מטעמו יוציא את דבר הדואר עבורו ואין במחדלו זה כדי להוות נסיבה מיוחדת המצדיקה היעדרות לבקשתו.

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנעוצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (ראה: רע"פ 9142/01 סוראיה איטליה נ' מדינת ישראל).

ב. בחינת גרימת עיוות דין

כבר נפסק כי על המבקש לפרט בבקשתו לביטול פסק דין את טענות ההגנה שלו ולתמוך אותן באסמכתאות מתאימות, וכי אין די בכפירה כללית או בהצהרות כוללניות.

כב' השופטת בייניש בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם קבעה: "... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליה על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך יעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

בענייננו, המבקש לא העלה כל טענה לעניין עיוות הדין שעשוי להיגרם לו באם פסק הדין לא יבוטל, והסתפק בטענה כי הוא מבקש משפט חוזר כדי להגן על עצמו, וזאת מבלי לפרט ו/או להסביר בבקשה דנן מדוע הדו"ח שניתן לו אינו מוצדק.

לאחר עיון בבקשה, גם לא מצאתי כי יגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה עליו.

בניגוד לדעת המבקש, ובהיעדר טענת הגנה ממשיית לגופו של עניין, לא נראה כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ז' תמוז תשע"ו, 13 יולי 2016, בהעדר הצדדים.